

AJUDANT A VIURE

Un camí per a la pau

El periodista J. Cendón escriu: «En Somàlia res és el que sembla», i així es pot constatar mirant-se l'informe de Confer, Justícia i Pau i Antena Àfrica Europa sobre el comerç d'armes en la regió de la Banya d'Àfrica. Ofereix una visió ben realista de per què hi ha tanta misèria i fam en aquells països desconeguts que s'empobreixen gràcies al quantios tràfic d'armes finançat des d'Europa.

Quan encara ressonen els cants del Nadal i els bons desigs que ens intercanviem per al 2012, ens trobem amb el Missatge del Papa per a aquest primer dia de l'any, Jornada Mundial de

la Pau, que fa una referència explícita a l'atac contra els cristians en Irak i presenta el sentit de la llibertat religiosa i les diverses maneres en què aquesta modela la pau i les seves experiències. És una reflexió sobre la pau, que és do de Déu i alhora obra

dels homes i dones de bona voluntat i, sobretot, dels creients. Canviem, doncs, els «senyors de la guerra» pels somnis i els intents perseverants en pro de la fraternitat de persones i pobles.

Sabem que una de les fites importants del nostre món després de la II Guerra Mundial va ser la formulació, aprovació i promulgació de la Declaració Universal dels Drets Humans (1948), però caldria preocupar-nos més pel flagrant augment dels casos en què es nega en la pràctica la universalitat d'aquests drets, des de plantejaments culturals, polítics, socials i també religiosos.

Com es deia en la presentació del Missatge esmentat: les crides de l'Església a la llibertat religiosa es basen en la dignitat de les persones, i no només en una simple sol·licitud de reciprocitat per part d'una comunitat de creients disposada a respectar els drets d'altres comunitats a condició que respectin els dels propis membres. Cal respectar els drets dels altres perquè és allò correcte; no a canvi del seu equivalent o d'un favor concedit. I quan altres sofreixen persecució a causa de la seva fe i pràctica religiosa, cal oferir-los compassió i solidaritat efectiva.

És més, la llibertat religiosa no és un dret atorgat per l'Estat sinó que deriva de la llei natural i de la dignitat de la persona. Cal que l'Estat i les altres institucions públiques —recorda Benet XVI— «la reconguin com intrínseca a la persona humana, com element indispensable per a la seva integritat i la pau». Perquè la llibertat religiosa no és només tolerància del lliure exercici del culte. La fe té una dimensió pública que atorga als creients l'oportunitat —i el deure— de contribuir en la construcció de l'ordre social, i de fer-se presents en la vida pública buscant afavorir un desenvolupament integral.

En el nostre món globalitzat, multiètnic i multiconfessional, una veritable llibertat religiosa serà un factor important d'unitat i concòrdia, un recurs a tenir en compte. I el diàleg entre els seguidors de les diverses religions serà sempre un estímul important per a col·laborar en la promoció de la pau.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

L'arquebisbe de Tarragona presideix la festa de la Mare de Déu de Loreto a Llardecans

L'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense Mons. Jaume Pujol, va presidir el passat 10 de desembre, la festa de la patrona de Llardecans, la Mare de Déu de Loreto.

En les seves paraules de salutació, Mn. Josep Maria Cebrià agrai la presència de l'arquebisbe: «Gràcies per ser avui aquí amb nosaltres, a la casa de la Mare», li digué el rector. L'agraïment el féu extensiu a la munió de gent que omplia a vessar la capella-santuari de Loreto, amb tot el poble de Llardecans representant i encapçalat pel seu alcalde i tot l'ajuntament i les diverses enti-

La Missa fou concelebrada per dotze preveres, quatre d'ells fills del poble, entre aquests el mateix rector; així com antics rectors i vicaris, mossens de l'arxiprestat i el jove rector de Palma d'Ebre M. Josep Blasco, poble del bisbe emèrit de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta on està retirat: «...del que tenim tots un bon record i l'estimem», digué Mn. Cebrià.

L'arquebisbe Pujol féu una homilia eminentment mariana, evocant en primer lloc la història de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans, felicitant al poble per haver conservat la devoció envers la seva patrona, havent celebrat l'any passat el 250

tats de la població. Però també amb la presència de fidels vinguts de la ciutat de Lleida i pobles com Molterusa, Tàrrega, Arbeca, Belianes, Artesa de Lleida i altres dels voltants com la Granadella i Maials; així també de les terres de Tarragona, com Riudecols.

També hi eren presents les carmelites missioneres teresianes del P. Francesc Palau d'Aitona, que celebren el bicentenari del seu naixement. El rector recordà que a l'església del Carme de Tarragona hi ha el seu sepulcre i com a l'altar del santuari de Loreto de Llardecans, hi ha també una relíquia seva: «...i la de santa Teresa Jornet, els dos fills d'Aitona; un altra del claretià màrtir el beat Miquel Masip, fill de Llardecans; també del beat Francesc Castelló, màrtir a Lleida el 1936 i del beat P. Pere Tarrés, que durant la guerra serví com a metge a l'exèrcit, havent estat durant prop tres mesos a Llardecans i que precisament fou beatificat al santuari de Loreto, a Itàlia».

Mons. Pujol agrai les paraules del rector i recordà com en la seva diòcesi de Tarragona hi ha molta devoció a la Mare de Déu de Loreto, amb un santuari a la mateixa capital regentat pels pares rogacionistes; una ermita a Brafa i el santuari de Loreto, a Ulldemolins.

aniversari de la construcció de l'actual capella-santuari. Una devoció arrelada en una antiga tradició, que explica com la imatge arribà al poble de la mà d'un soldat, que la deixà en un indret conegut com «La Mateta». Mons. Jaume Pujol convidà als fidels a estimar Maria i imitar el seu «sí» generós, com el millor camí que ens du a Crist. L'arquebisbe, referint-se també a l'actual situació de crisi econòmica que estem vivint, convidà a exercitar la caritat i evitar els egoïsmes.

En el moment de l'ofertori, la púlpita i l'hereu del poble feren ofrena a l'arquebisbe Pujol del pa i el vi per a l'Eucaristia; uns joves, fruits de la terra i el president de la Cooperativa «Verge de Loreto» li va oferir l'oli nou, així com els jubilats, l'Associació de Dones i l'Associació de Pares del col·legi, que tots ells ofrenaren rams de flors. La Missa va cloure amb el cant de la Salve i dels «Goigs en lloança de la Mare de Déu de Loreto», instant en el qual l'arquebisbe pujà al cambril de la patrona, acompanyat per tots els concelebrants i els dos diaques que assistiren a la celebració, per tal de venerar la seva imatge a l'igual que ho féu seguidament tot el poble i fidels.

Llardecans visqué una festa de la Mare de Déu de Loreto, que ja ha fet història.

SANTA MARIA, MARE DE DÉU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 6,22-27)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Digues a Aharon i als seus fills: Beneïu el poble d'Israel amb aquestes paraules: "Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau." Així interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré.»

► Salm responsorial (66)

R. *Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 4,4-7)

Germans, quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. I la prova que som fills de Déu és que l'Esperit del seu Fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 2,16-21)

En aquell temps, els pastors anaren a Bet-Lèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant, i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava.

Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidar-lo, li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.

► Lectura del libro de los Números (Nm 6,22-27)

El Señor habló a Moisés:

«Di a Aarón y a sus hijos: Esta es la fórmula con que bendeciréis a los israelitas: El Señor te bendiga y te proteja, ilumine su rostro sobre ti y te conceda su favor; el Señor se fije en ti y te conceda la paz. Así invocarán mi nombre sobre los israelitas y yo los bendeciré.»

► Salmo responsorial (66)

R. *El Señor tenga piedad y nos bendiga.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros: / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud, / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que te teman / hasta los confines del orbe.

► Lectura de la carta de san Pablo a los Gálatas (Gal 4,4-7)

Hermanos: Cuando se cumplió el tiempo, envió Dios a su Hijo, nacido de una mujer, nacido bajo la Ley, para rescatar a los que estaban bajo la Ley, para que recibiéramos el ser hijos por adopción. Como sois hijos, Dios envió a vuestros corazones al Espíritu de su Hijo que clama: «¡Abba!» (Padre). Así que ya no eres esclavo, sino hijo; y si eres hijo, eres también heredero por voluntad de Dios.

Como sois hijos, Dios envió a vuestros corazones al Espíritu de su Hijo que clama: «¡Abba!» (Padre). Así que ya no eres esclavo, sino hijo; y si eres hijo, eres también heredero por voluntad de Dios.

► Lectura del santo evangelio según San Lucas (Lc 2,16-21)

En aquel tiempo los pastores fueron corriendo y encontraron a María y a José y al Niño acostado en el pesebre. Al verlo, les contarán lo que les habían dicho de aquel niño. Todos los que lo oían se admiraban de lo que decían los pastores. Y María conservaba todas estas cosas, meditándolas en su corazón.

Los pastores se volvieron dando gloria y alabanza a Dios por lo que habían visto y oído; todo como les habían dicho.

Al cumplirse los ocho días tocaba circumcidar al niño, y le pusieron por nombre Jesús, como lo había llamado el ángel antes de su concepción.

Santa María contemplando a su hijo Jesús. Pintura de Barrocco, Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores 2a setm.): 1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28 □ **dimarts**: 1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34
- **dimecres**: 1Jn 3,7-10 / SI 97 / Jn 1,35-42 □ **dijous**: 1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51
- **divendres**: Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12
- **dissabte**: 1Jn 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25 □ **diu-menge** vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores 1a setm.): Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10,34-38 (o bé: Is 55,1-11 / Is 12,2-6 / 1Jn 5,1-9) / Mc 1,7-11.

«**M**aria conservava tots aquests esdeveniments i mirava de trobar-ne el sentit en el seu cor».

Aquesta traducció voldria oferir la dinàmica del text evangèlic. Maria reté els fets inaudits i extraordinaris que envolten el naixement de Jesús: la visita dels pastors que expliquen el missatge dels enviats de Déu; però també la circumcisió de Jesús, les paraules de Simeó, l'aparició d'Anna la profetessa. Inclús l'episodi de Jesús perdut en el temple serà més endavant objecte de meditació per part de la mare. La vida de Maria i Josep no va ser gens senzilla. Molts detalls dels primers anys de Jesús els de-

vien semblar incomprensibles («no compregueren aquesta resposta», Lc 2,50). Però varen restar al costat del fill.

Molts detalls i gestos de la vida de Jesús no varen ser entesos en tota la seva dimensió al llarg de la seva vida (els deixebles tampoc no acaben de comprendre el sentit dels gestos i de l'ensenyament de Jesús). Però els evangelis, que s'escriuen a la llum de la Pasqua, ja han copsat l'abast dels gestos i de les paraules de Jesús i el donen deixat en el text. D'aquesta forma, els evangelis fan comprendre al lector el sentit i l'abast de la vida de Jesús en els mateixos episodis. Per això, quan Jesús retreu als

deixebles d'Emaús que han estat molt lents a copsar el sentit de la seva vida i de la seva passió, el lector no se sorprèn: ja ha estat catequitzat.

En aquest sentit la infantesa de Jesús és un temps privilegiat pels qui llegim i meditem els evangelis. Perquè se'ns ofereix tota la font d'una gestos i d'unes paraules que la seva Mare no va arribar a copsar fins molt més endavant. La Maria de la història no ho va tenir fàcil: va ser veritablement la que havia cregut i va practicar la fe al llarg de tota la seva vida: «sortosa tu, que has cregut!» (Lc 1,45).

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

La fe de Maria

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

1. Jesús mateix és la «paraula»

Jesús, com sempre ho repetia als seus deixebles, visqué des de la totalitat de la Llei dels profetes. Va veure el seu propi ser i obrar com a unió i interpretació d'aquesta totalitat. Això Joan ho va expressar en el pròleg del seu Evangeli dient que Jesús mateix és la «paraula».

En Jesucrist, totes les promeses de Déu han trobat un «sí», escriu sant Pau (2Co 1,20).

En l'expressió enigmàtica del Fill de l'home trobem concentrat el més propi de la figura de Jesús, de la seva missió i del seu ser. Ell ve de Déu, ell és Déu.

Però precisament així —en fer-se home— mostra la humanitat veritable. «M'has format un cos», diu Jesús al Pare en la carta als Hebreus (10,5), tot modificant un text del llibre dels Salms que diu: «M'has obert l'orella» (Sl 40,7). I vol dir que el que do-

na vida és l'obediència; és dir sí a la paraula de Déu, i no les oblacions i els sacrificis.

Ara ell, que és la paraula mateixa, pren un cos, ve de Déu com home i atreu a ell tot el ser humà, el porta dins la paraula de Déu, el converteix en «orella» per Déu, per «l'obediència», per la reconciliació entre Déu i l'home. Ell mateix esdevé l'oblació veritable com a lliurat del tot a l'obediència i a l'amor, a l'amor fins a l'extrem (Jn 13,1). Ve de Déu i funda el ser humà veritable. Com diu sant Pau, en comparació amb el primer home que era de la terra, Jesús, el segon i definitiu (últim) home és del cel, és «Esperit que dona vida» (1Co 15,45-49). Ell ve i és alhora el nou «regne». Ell no només és u, sinó que fa de tots nosaltres «un de sol» (Ga 3,28), una humanitat nova. El seguiment de Jesucrist vol dir aquesta nova humanitat que ve de Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una evasió del món?

Des de la perspectiva cristiana, el món és un do, un regal, un espai i un temps entregat a l'ésser humà perquè hi visqui i estimi. Déu no tenia necessitat de crear el món, de generar una alteritat i donar-li vida i consciència. El món no és un error, ni el naixement un càstig. És un bé néixer i una meravella que el món sigui, que hi hagi quelcom i no no-res.

L'opció pel Crist no és una evasió del món, perquè el món és quelcom bell, valuós, unitari majestuós. Estem fets per viure en aquest món, per estimar-lo i créixer-hi. És la nostra casa. Amb tot, el món, com a conseqüència de l'acció humana, sigui directament o indirecta, presenta dimensions de mal i de sofriment.

Ser cristià és fer-se present en el món, especialment en els llocs de sofriment per inocular-hi esperança. Quina esperança? La que deriva del fet pasqual. Què és el fet pasqual? Consisteix a creure que Jesús va morir i que fou ressuscitat per obra de l'Esperit Sant. Aquest fet obre la porta de l'esperança.

Els cristians creiem que la mort ha estat vençuda i que Jesús fou ressuscitat entre els morts per obra de l'Esperit. Morirem, certament, però creiem que reviuem plenament, que serem salvats del regne de la mort per obra de l'Esperit.

Creiem que la història acabarà bé i que el sofriment serà redimit. Això no ens exigeix de treballar, amb tota la intensitat i esforç, per pal·liar totes les formes de sofriment que observem al nostre voltant: físic, psíquic, social i espiritual. Ser cristià consisteix a creure que el Divendres Sant, metàfora del sofriment en el món, no és la darrera paraula de la història, ni la conclusió de l'argument. Consisteix a esperar que el sofriment serà redimit, que la nit donarà pas al dia, que la foscor cedirà a la llum.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

1. ✚ Diumenge. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. Dilluns. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadócia, i sant Gregori Nacianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, Auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. Dimarts. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teati, cardenal; beat Alan de Solmini, bisbe; beat Ciriac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. Dimecres. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, verge.

5. Dijous. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan-Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac-Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista.

6. ✚ Divendres. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

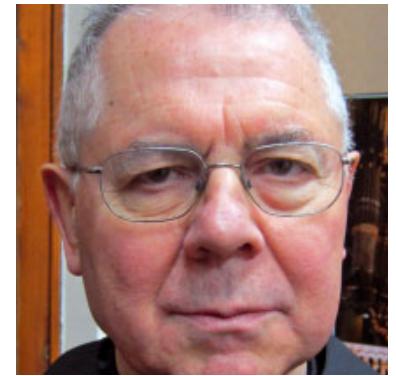
7. Dissabte. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.

INTENCIONS DEL SANT PARE (gener)

General: Que les víctimes de desastres naturals rebin el consol espiritual i material necessaris per reconstruir les seves vides.

Missionera: Que l'afany dels cristians a favor de la pau sigui ocasió de donar testimoni del nom de Crist a totes les persones de bona voluntat.

ENTREVISTA

BERNABÉ DALMAU

La festa de la Sagrada Família

El temps nadalenc ens posa a contemplació un dia la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep. Des de sempre, entorn de la gran Solemnitat del Nadal s'han llegit a la litúrgia els textos evangèlics referents a la infantesa de Jesús. Ja fa més de cent anys el papa Lleó XIII va instituir amb aquest nom una específica festa litúrgica de la Sagrada Família. El P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i expert en litúrgia, explica el significat d'aquesta festa.

Quin lloc ocupa la festa de la Sagrada Família en el cicle nadalenc?

Actualment se celebra el diumenge després de Nadal; però quan Nadal cau en diumenge, com ha passat aquesta vegada, la celebració té lloc el dia 30. El Papa va establir la festa en el context de la devoció que es va propagar aquells anys, en la qual es veia també l'ocasió per revalorar la família cristiana com a llar d'aprenentatge de les millors virtuts.

Catalunya es va sumar ben aviat a aquest impuls de devoció...

Efectivament, la nostra terra es gloria de tenir entre els seus sants el gran apòstol que en fou el pare Josep Manyanet. Últimament, arran de la consagració del temple de la Sagrada Família, també s'ha valorat la santedat d'Antoni Gaudí i dels promotors del moviment que va fomentar la construcció del temple. Però hi ha figures menys conegudes, igualment propagadores d'aquesta devoció, per exemple: l'igualadí Josep M. Vilaseca va fundar a Mèxic, per aquelles mateixes dècades, dos instituts religiosos josefins. Agraïts, aquests religiosos, que no tenien cap comunitat a Europa, a partir d'aquest 1 de gener estan establerts canònicament al bisbat de Vic, en escaure's el centenari de la mort del fundador.

La família, com a institució, passa realment moments crítics?

És indubtable que el gir cultural i social que en diverses onades s'ha anat vivint aquests darrers cinquanta anys ha fet trontollar el tipus de família diguem-ne *convencional*. També és inqüestionable que, fins i tot en la seva puresa, aquest model familiar rep escomeses per tots costats, i necessita també igualment ser evangelitzat de nou. És un dels treballs més urgents de la nostra Església. Però la nostra fe també ens diu que allò que sant Pau anomena «gran sagrament» perquè és signe de l'amor indefectible de Crist envers l'Església és un referent essencial de la comunitat cristiana.

Òscar Bardaji i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

¿Quién es Jean Vanier?

Jean Vanier nació en Suiza, de padres canadienses, el 10 de septiembre de 1928. Su padre, Georges Vanier, era diplomático y asesor militar de la delegación canadiense ante la Liga de Naciones de Ginebra. Su madre, Pauline, era una mujer de gran espiritualidad y de un profundo sentido de solidaridad humana. Era enfermera. Jean Vanier —que tiene ahora 82 años— fue el cuarto de los cinco hijos de este matrimonio.

En su juventud decidió seguir la carrera militar y fue oficial de la Marina canadiense. Pero, como consecuencia de una profunda conversión espiritual, dejó la Marina y, tras doctorarse en Filosofía con una tesis sobre el deseo humano de ser feliz en Aristóteles, en 1964, fundó en la localidad francesa de Trosly-Breuil la primera comunidad de «El Arca», una institución en la que personas con discapacidades intelectuales y físicas comparten sus vidas con quienes les ayudan. «El Arca» es hoy una red internacional de comunidades repartidas por los cinco continentes. También es cofundador de «Fe y Luz», movimiento que agrupa a personas discapacitadas, a sus familias y a sus amigos, en 1.500 comunidades en todo el mundo. En Cataluña su sede está en Tordera.

Aun cuando las raíces de Vanier son católicas, el movimiento es profundamente ecuménico e interreligioso, y su mensaje de compasión, comunidad y dignidad de la persona humana ha encontrado un eco universal. Vanier se inspira en el Evangelio, de manera que se ha convertido en uno de los maestros espirituales de nuestro tiempo. El Papa Juan Pablo II, que le llamó en diversas ocasiones a Roma para que expusiera su testimonio en diversos auditorios, lo definió como «un gran portavoz de la cultura de la solidaridad y la civilización del amor».

Por todo ello, creemos que nuestros lectores valorarán una breve antología de textos literales de Jean Vanier, tomados de su libro *Escritos esenciales*, publicado por Editorial Sal Terrae, de Santander. Agradecemos a esta editorial el permiso que amablemente nos ha concedido para publicar los fragmentos que ofreceremos en esta página.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

LITÚRGIA VIVA

Santa Maria Mare de Déu

Comencem l'any civil contemplant Maria Mare de Déu.

És el nom més gran que podem donar a Maria: «Mare de Déu». I perquè és Mare de Déu és Immaculada, Verge, plena de gràcia. Aquesta festa ha estat la primera festa de Maria a l'Església d'Occident. Amb el pas dels segles va desaparèixer. I la reforma litúrgica del Concili Vaticà II, la va recuperar i l'ha fixat el dia 1 de gener. El Papa Pau VI diu parlant d'aquesta festa: «En la nova ordenació del període natalici, ens sembla que l'atenció comuna s'ha de dirigir a la renovada solemnitat de la Maternitat de Maria; aquesta, fixada en el dia primer de gener, segons un antic suggeriment de la litúrgia de Roma, està destinada a celebrar la part que va tenir Maria en el misteri de la salvació i a exaltar la singular dignitat que gaudeix la "Mare santa...", de qui hem rebut a l'Autor de la Vida"» (*Marialis cultus*, 5). El Papa va instituir també l'1 de gener la «Jornada Mundial de la Pau». És ocasió per a adorar al Fill de Maria, «Príncep de la Pau» i demanar i implorar de Déu, en l'oració insistent per mitjà de Maria, «Reina de la Pau», el do suprem de la pau, que maduri en el cor dels homes i dones del món.

Mn. Gerard Soler

«Jesusets» a la parròquia de Sant Martí

El bisbe de Lleida Joan Piris, de visita pastoral a la parròquia de Sant Martí de Lleida, va presidir enguany la benedicció dels «jesusets» dels pessebres, que desenes d'infants van portar a l'església el tercer diumenge d'Advent, l'11 de desembre, anomenat «Diumenge Gaudete», com un crida a alegrar-nos davant la vinguda del Senyor.

La benedicció s'organitza conjuntament per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes i la parròquia, en el marc dels actes del Cicle de Nadal. La benedicció la féu el Sr. Bisbe al finalitzar la Missa de la 1 de la tar-

da, amb una església plena de gom a gom, on els infants tingueren un especial protagonisme.

El bisbe de Lleida en la seva homília donà gràcies i felicità als pessebristes lleidatans pel seu treball: «que fa present el Pessebre en el nostre Nadal cristià, com un símbol i una presència del Déu infant». Mons. Piris digué que no es podia separar el naixement de Jesús de la seva mort i resurrecció, tot convidant els fidels a viure el naixement de Jesús amb una resposta d'admiració i lloança per què: «Amb el Nadal donem inici a la història de la Salvació, al Jesús de Betlem i al Jesús de Jerusalem», digué.

Tots els infants que van portar els «jesusets» a beneir, van ser obsequiats per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, amb una postal on es reproduïx la imatge del Nen Jesús que es venera en la cripta de la Basílica de la Nativitat de Betlem. Les postals van arribar a Lleida trameses pels franciscans de Terra Santa, custodis dels Sants Llocs, amb la col·laboració com a mitjancers dels «frarets» de la capital del Segrià, nom que es dona a Lleida als franciscans.

Conveni entre el Museu de Lleida i l'IREL

El passat dimecres 7 de desembre, es va celebrar l'acte de signatura del conveni marc de col·laboració entre el Museu de Lleida diocesà i comarcal i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL). Aquest conveni fixarà el marc general de col·laboració entre les dues institucions, sobretot pel que fa a temes de difusió del patrimoni artístic del Museu. A l'acte hi han assistit el director de l'IREL, Dr. Ramon Prat; la directora dels Serveis Territorials del departament de Cultura a Lleida i presidenta de la Comissió Execu-

tiva del Museu, Carme Vidal; el vicedirector de l'IREL, Salvador Escudé; i la directora del Museu de Lleida, Montserrat Macià.

Col·legi Episcopal

El dia 3 de desembre de 2011, els joves de confirmació del Col·legi Episcopal van anar a fer un servei envers certes realitats de la nostra Església: servir en els menjadors de les missioneres de la Caritat i en les germanes del Cottolengo. Ambdós experiències han sigut molt gratificants perquè fan visible la importància de tenir cura d'aquelles persones que ens envolten i que, sovint, són invisibles als nostres ulls tot seguint l'exemple de Jesús (*Mt 25,31ss*).

Mn. Manel Mercadé

AGENDA

• Diumenge 1 de gener:

- Santa Maria Mare de Déu.
- Jornada Mundial per la Pau.

• Divendres 6 de gener:

- Epifania del Senyor.

* * *

Per publicar dades a l'agenda de la Web del Bisbat i a la del *Full Dominical*, s'han d'enviar a:

agenda.bisbatlleida@gmail.com

AYUDANDO A VIVIR

Un camino para la paz

El periodista J. Cendón escribe: «En Somalia nada es lo que parece», y así se puede constatar mirando el informe de Confer, Justicia i Pau y Antena África Europa sobre el comercio de armas en la región del Cuerno de África. Ofrece una visión bien realista de por qué hay tanta miseria y hambre en aquellos países desconocidos que se empobrecen gracias al cuantioso tráfico de armas financiado desde Europa.

Cuando todavía resuenan los cantos de la Navidad y los buenos deseos que nos intercambiamos para el 2012, nos encontramos con el Mensaje del Papa para este primer día del año, Jornada Mundial de la Paz, que hace una referencia explícita al ataque contra los cristianos en Irak y presenta el sentido de la libertad religiosa y las diversas maneras en que esta modela la paz y sus experiencias. Es una reflexión sobre la paz, que es don de Dios y a la vez obra de los hombres y mujeres de buena voluntad y, sobre todo, de los creyentes. Cambiamos, pues, los «señores de la guerra» por los sueños y los intentos perseverantes en pro de la fraternidad de personas y pueblos.

Sabemos que uno de los hitos importantes de nuestro mundo tras la II Guerra Mundial fue la formulación, aprobación y promulgación de la Declaración Universal de los Derechos Humanos (1948), pero haría falta preocuparnos más por el flagrante aumento de los casos en que se niega en la práctica la universalidad de estos derechos, desde planteamientos culturales, políticos, sociales y también religiosos.

Como se decía en la presentación del Mensaje mencionado: las llamadas de la Iglesia a la libertad religiosa se basan en la dignidad de las personas, y no sólo en una simple solicitud de reciprocidad por parte de una comunidad de creyentes dispuesta a respetar los derechos de otras comunidades a condición de que respeten los de los propios miembros.

Hace falta respetar los derechos de los demás porque es lo correcto; no a cambio de su equivalente o de un favor concedido. Y cuando otros sufren persecución debido a su fe y práctica religiosa, hace falta ofrecerles compasión y solidaridad efectiva.

Es más, la libertad religiosa no es un derecho otorgado por el Estado sino que deriva de la ley natural y de la dignidad de la persona. Es necesario que el Estado y las otras instituciones públicas —recuerda Benedicto XVI— «la reconozcan como intrínseca a la persona humana, como elemento indispensable para su integridad y la paz». Porque la libertad religiosa no es sólo tolerancia del libre ejercicio del culto. La fe tiene una dimensión pública que otorga a los creyentes la oportunidad —y el deber— de contribuir en la construcción del orden social, y de hacerse presentes en la vida pública buscando favorecer un desarrollo integral.

En nuestro mundo globalizado, multiétnico y multicultural, una verdadera libertad religiosa será un factor importante de unidad y concordia, un recurso a tener en cuenta. Y el diálogo entre los seguidores de las diversas religiones será siempre un estímulo importante para colaborar en la promoción de la paz.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida